

hørt noget, der kan sammenlignes med det ærede Medlems sidste Udtalelse; hvis jeg opfattede den rigtigt, thi det ærede Medlem vilde altsaa have, at jeg skulde begynde med mig selv, forbyde mig selv at ryge Tobak, fordi jeg har den Opfattelse, at det er skadeligt for Børn at ryge Tobak. Det er dog vel ikke det ærede Medlems Mening dermed at ville paastaa, at jeg er et Barn? Hvis det er Tilfældet, kunde jeg fristes til at spørge det ærede Medlem, om vi i saa Fald ere Kolleger. Hvad det ærede Medlems Betragtninger om Sundhedskollegiet og mit Valg i 1892 angaar, synes det mig, at disse det ærede Medlems Betragtninger ligge meget langt borte fra Spørgsmaalet om Børns Tobaksrygning. Jeg skal derfor ikke komme ind paa dette Spørgsmaal, i alt Fald ikke i dette Øjeblik, da jeg kun vil gøre en kort Bemærkning. (*Slengerik: Hør!*) Naar det ærede Medlem for Middelfart (*Slengerik*) siger Hør, maa det være, fordi han er glad over, at jeg ikke skal komme dybere ind derpaa i Øjeblikket, men saa forstaar jeg ikke, hvorfor han afbrød mig for et Øjeblik siden. (*Slengerik: Den højtærede Minister kunde have holdt sig fra det straks*). Jeg tror, at det ærede Medlem ganske skal holde sig fra hele denne Tobakssag. (*Slengerik: Det tror jeg, at Ministeren skal lade Formanden om*). Jeg tror, det ærede Medlem er saa haardhudet, at skønt Formanden allerede har ringet flere Gange for ham, ringer det dog ikke tilstrækkeligt for hans Øren. (*Modsigelse af Slengerik*). Men naar jeg tog Ordet, var det for at gøre en Bemærkning til det, som det ærede Medlem for Saksjøbing læste op af Rigsdagstidenden. Jeg har jo ikke sagt, at Tinget her enstemmigt har opfordret mig til at fremkomme med dette Lovforslag; det, jeg har sagt, er, at Tinget enstemmigt har henvist denne Adresse eller dette Andragende, der fremkom fra „Danmarks Lærerforening“ til Justitsministerens Undersøgelse, og naar Ordføreren for Andragender den Gang udtalte, at det ikke dermed var Meningen, at jeg straks skulde fremkomme med et Lovforslag, er det jo fuldstændig rigtigt. Men det, som var Meningen dermed, var dog, at jeg skulde undersøge Sagen, og hvis jeg fandt, at der var noget om det, skulde jeg fremkomme med et Lovforslag til Overvejelse i Rigsdagen. Det er det, jeg har gjort, og det er det, jeg synes, at alle de ærede Medlemmer, der deltog i denne Henvielse, burde takke mig for. Men det ærede

Medlem for Saksjøbing (*Rørdam*) har nu sine særlige Begreber om Taknemmelighed; og det maa jeg finde mig i.

H. L. Jørgensen: Det forekommer mig, at det foreliggende Lovforslag ikke har faaet den Modtagelse, det i Virkeligheden fortjener; skønt det fra alle Sider har været indrømmet, at det er et Onde, at Børns Tobaksrygning tiltager, ere de fleste Medlemmer, der have talt, alligevel komne dertil, at det næppe lader sig gøre at lovgive paa dette Omraade. Jeg synes, at naar vi overhovedet ere enige i Princippet, at der er noget ondt, noget galt til Stede her, maa vi ogsaa kunne blive enige om de Midler, der skulle til for at afhjælpe dette Onde. Den Gang det ærede Medlem for Københavns 13de Valgkreds (*Meyer*) talte, fik jeg det Indtryk, at det ærede Medlem virkelig syntes, at det var meget skadeligt for Børn at ryge Tobak. Det ærede Medlem gav mig det bestemte Indtryk, at han selv havde den Opfattelse, men han syntes alligevel at mene, at det ikke kunde lade sig gøre at lovgive paa dette Omraade, idet han henholdt sig til sine tidligere fremsatte Principper, om at man ikke maatte indskrænke den personlige Frihed og derfor burde det heller ikke ske her. Derimod henstillede det ærede Medlem, om jeg forstod ham ret, at man kunde unddrage disse Børn et eller andet Samfundsgode, som de ellers vilde kunne opnaa. Jeg tror dog, at det vilde være for haard en Straf, da Børn jo helst skulde tages paa fersk Gerning og ikke ere saaledes indrettede, at de ere saa forudseende, at de for at opnaa et eller andet Gode skulde afholde sig fra den Nydelse. Nej, jeg tror, det er rigtigt, at man gør, hvad man kan gøre til at hemme dette Misbrug, uden at det er nødvendigt at gaa til for stærke Forholdsregler; naar vi gøre det ganske blidt, er jeg sikker paa, at vi godt kunne vedtage en Lov, som ikke generer nogen, men dog hjælper til at faa hemmet Misbrug her. Det ærede Medlem for Københavns 13de Valgkreds saavel som flere andre ærede Medlemmer, der altsaa saa denne Sag som skadelig, mente, at det bedste, der kunde gøres, var at rette en Appel til Forældrene, til Befolkningen, Lærerne o. s. v. Jeg tror, at den eneste Appel, der overhovedet er mulig her, er at lovgive paa dette Omraade, selv om vi skulle tage det langt mildere, end her er foreslaaet. Jeg tror, det er den eneste Maade, hvorpaa vi kunne appellere til Be-